

Zaključna produkcija umetniške gimnazije v spomin Kseniji Hribar

Arhiviranje spomina

Ksenija bi bila presrečna, je med ogledom zaključne produkcije *Nostalgija Nostalgije* pred enim tednom v Španskih borcih spreletelo tiste, ki so s koreografinjo in pedagoginjo Ksenijo Hribar v osemdesetih in v začetku devetdesetih let prejšnjega stoletja sodelovali ali se kakor koli drugače z njo srečevali in jo poznali.

Nostalgija Nostalgije je kar pravišnji naslov zaključne produkcije, ki jo je prek sedemdeset dijakinj in dijakov umetniške gimnazije – smer sodobni ples in dramskogledališka smer (SVŠGL v Ljubljani) prejšnjo sredo izvedlo v Španskih borcih. *Nostalgija* je bil naslov plesnogledališke predstave, ki jo je Ksenija Hribar z desetčlanskim jedrom Plesnega Teatra Ljubljana v Cankarjevem domu postavila leta 1987, nostalgičen pa je bil pogled tistih, ki so spremljali Ksenijino vztrajno in mukotrpno prizadevanje za profesionalizacijo sodobnega plesa v Sloveniji.

Prav Ksenija Hribar je tik pred smrtjo leta 1999 z Majo Delak, danes uveljavljeno koreografinjo in plesno pedagoginjo zagnala srednješolsko sodobnoplesno izobraževanje, ki se mu se je lani po zaslugi Mojce Dimec Bogdanovski pridružila še dramskogledališka smer. Uresničitev vizionarskih sanj Ksenije Hribar in njenih sodelavcev, ki so se v osemdesetih letih marsikomu zdele sanjarije, so z distanco skoraj treh desetletij odrsko zaživele s šolsko produkcijo, ki so jo pripravile njene nekdanje plesalke in danes pedagoginje na umetniški gimnaziji, in to z generacijo dijakinj in dijakov, katerih starši so bili v času *Nostalgije* istih let, kot so zdaj sami. V preteklih treh desetletjih se niso uveljavili le plesalci in koreografi iz prvotnega jedra PTL – med njimi Tanja Zgonc, Sinja Ožbolt, Branko Potočan, Marko Mlačnik in Petra Pikalo, ki je umetniško vodila produkcijo *Nostalgija Nostalgije* –, ampak že tudi nekateri maturanti iz devetih generacij SVŠGL, ki so plesno izobraževanje nadaljevali na akademijah v tujini, nekateri v

tujini tudi ostali, drugi pa se so vrnili oziroma se vsaj občasno vračajo v Slovenijo.

Šolska produkcija *Nostalgija Nostalgije* je nastala pod očesom skoraj ducata mentorjev, med njimi Petre Pikalo, Sinje Ožbolt, Mojce Dimec Bogdanovski, Nataše Tovirac, Dušana Teropšiča in Katje Legin, ter v produkciji SVŠGL in zavoda Emanat, ki jo je vodila prav tako plesalka iz prvotnega jedra PTL, Sabina Potočki.

Kako zelo se je svet v zadnjih desetletjih spremenil, kažejo razlike med percepcijo in branjem izvornikov treh rekonstrukcij odlomkov iz *Alpskega sanjarjenja* v prvem delu večera in predstave *Nostalgija* v drugem delu, pa tudi njihovo doživljanje različnih generacij. Danes je morda težko razumeti, da je bila slednja predstava naslovljena *Nostalgija* zato, ker je tedanji SZDL prepovedal naslov

Božično sanjarjenje, zato pa je toliko bolj razumljiv konec *Nostalgije*, v katerem je Ksenija uprizorila lastno slutnjo bližajoče se vojne in, kar je bila tema predstave, Odi-sejevo vrnitev tik pred razsulom Jugoslavije. »Postavitev umetnosti prejšnjega časa ni tako lahka naloga, kot se zdi«, v gledališkem listu ugotavlja ena od nastopajočih četrtošolk, njena sošolka pa dodaja: »Čustva, ki so vpletena v predstavi, v meni prebujajo razmišljanje, vračanje v tisti čas, ko je bilo to nekaj čisto nenavadnega.«

Za starejše torej nostalgija, za mlajše neznana, zelo oddaljena preteklost, za vse pa arhiviranje kulturnega spomina, ki je kot fotografska razstava prvotne in zdajšnje zasedbe nastopajočih do konca tedna na ogled v Španskih borcih.

MOJCA KUMERDEJ

PRIZOR IZ PREDSTAVE NOSTALGIJA NOSTALGIJE FOTO NADA ŽGANK